

“જ્ઞાની પુરુષ”ના કાળ દિવ્ય

“જ્ઞાની પુરુષના”, કાળ દિવ્ય પ્રત્યેક;
ભગવાને, શાસ્ત્રકારે, કહ્યું વાર અનેક.

અ-વિરોધ અમૃતી, અપૂર્વ ને અજોડ;
જ્ઞાન-વાણી હોય મીઠી, મધુરી ને મનોહર.

અસંગ આત્મ-ગુણ, નિર્ભેળ જાણ્યો છે;
સર્વજ્ઞ પુરુષે ‘આ’, નિર્લેપ માણ્યો છે.

જાણવા જેવા છે ગુણ, આત્મ-તોલ અમાપ;
અનંત ગુણાકારે, ગુણી લ્યો માયાના વાળ.

શક્તિ અનંતાનંત, વીતરાગી આત્મ-મર્મ;
અદ્ભુત જ્ઞાન-કલ્પ, ગજબના છે ગુણધર્મ.

સ્થિતિ-સ્થાપક, ભાર વહન, વાળો તેમ વળી જાય;
અનામી, અનંત મૂળ, ધારે તેવો બની જાય.

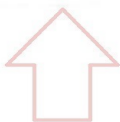
આત્મા જ કલ્પ-જ્ઞાની, કલ્પવૃક્ષ ધારણી;
બંધાયો છે કલ્પનાથી, પુદ્ગલ ચોંટયાં મોહી.

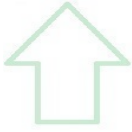
સૂક્ષ્માતિસૂક્ષ્મ છે, ઐશ્વર્ય આત્મ-ગુણ;
સ્થૂળ રૂપી સર્વ-ગુણ, પરમાણુ પુદ્ગલના ગુણ.

આત્મા પરમાણુ મિલન, પેદા વ્યતિરેક ગુણ;
‘હું’ આત્માનો ગુણ, ‘મારું’ અનાત્માના ગુણ.

અતીન્દ્રિય જ્ઞાનાકાર, થાય પોતે જોયાકાર;
શુદ્ધ વીતરાગ તૂટ્યે, અશુદ્ધ ઈન્દ્રિયાકાર.

અનાત્માના આવરણે, જીવ બળતી સીંદરી;
અગ્ર-વ્યગ્ર જાગરણે, પરમાં ભટકતી વૃત્તિ.

ઝાંઝવાનું જળ જગત, છતાં વાસ્તવિક ગણી;
જન્મતાં જ ચિત્-દષ્ટિ, જુએ છે સ્મશાન ભણી.

જીવ કરે શોક ત્યારે, કર્મ ખૂબ બાંધે છે;
જીવ પામે ઉલ્લાસ, પાપ ખુદ ખરે છે.

રાગથી ત્યાગતા, દ્વેષથી ભોગવવું;
દ્વેષથી ત્યાગતા, રાગથી ભોગવવું.

તેથી કહ્યું “જ્ઞાની”એ, રાગ-દ્વેષે સમભાવ;
ઊકલી જશે આંટી, અબંધ આત્મભાવ.

સ્થિતિ-સ્થાપક, ભાર વહન, વાળો તેમ વળી જાય;
ત્રિગુણી મનુષ્ય થયે, જગત-મોક્ષ તરી જાય.

બંધાયો નિજકલ્પનાથી, થાય કેમ છૂટો ?
છૂટકો કરાવે ‘દાદા’, જેનો ખુદનો છૂટો.

‘જીવ’ની કરારબંધી, આદિ-અંત ભાગીદારી;
‘લાખ’, ‘બે-લાખે’ છૂટો, નોંધાવી છે નાદારી.

‘ફેલેક્સિબલ’, ‘કોમ્પ્રેસેબલ’, ઝીલી શકે ‘ટેન્શન’;
‘રિયલ્લી’ તે ‘અન્લિમિટ’, આત્મા છે ‘પરમેનન્ટ’;
શુદ્ધાત્મા છે ‘પરમેનન્ટ’.

